

(сонет)

Забуте ворухнулося і, як джміль,—
І раптом диво—ланцюги розкуто.
З доби, що—в пил, запущена ракета.
Вогнями—на все небо—серця мол.

Єдина мить, і світловий намул
Ледачу плоть— в всевиддя перекотить.
Життя, що досі— в затінку за кадром.
Наблизилося краєвидом з мальв,—

І несполучне — на всі боки—єдність.
Свідомість,— щораз глибша і всеїдніш,—
Ворушить пальцями — й на вогник—плутанину,

Що— на межі площин перетинання,
Де зовнішнє згортається в клубок.—
Галактику у грудях й голуби.